

Het vogelhuisje

Terwijl de regen tegen de ramen sloeg en takken en bladeren door het luchtruim werden geslingerd, zag ik vanuit mijn raam een angstig, jong vogeltje op het dak van ons vogelhuisje landen. Het beestje was nog jong en zo'n storm had hij ongetwijfeld nog nooit eerder meegemaakt. Hij had klaarblijkelijk al enige tijd tegen de ruige herfststorm moeten opboksen want hij oogde vermoeid en zocht met zijn kleine kraalooogjes wanhopig de omgeving af om te zien of er ergens een veilige schuilplaats was. Terwijl de regen van zijn veertjes afdroop draaide hij zijn kopje naar links, naar rechts, naar boven, naar beneden... maar hij zag niets. Ergens moest toch een holletje zijn waar hij zich veilig kon terugtrekken? Maar de wereld was nat, koud en vijandig en niet van plan om het beestje tegemoet te komen.

Zonder het te weten zat het vogeltje echter op de beste schuilplaats die er maar te vinden was. In dat vogelhuisje zou niets hem kunnen deren. Ik wilde mijn gevederde vriendje haast toeschreeuwen dat hij het huisje in kon gaan, maar een opgewonden mensenstem in het midden van een razende storm zou ongetwijfeld niet het gewenste effect hebben, dus zei ik niets, maar bleef ik gefascineerd toekijken.

Als de nood het hoogst is, is de redding nabij, want toen dat beestje naar de rand van het dakje hipte, zag hij het gaatje dat hem naar de veiligheid kon loodsen. Een donker gaatje? Hij vertrouwde het eerst niet. Wat was dat voor gat en wat zat daar verborgen in het duister?

Toen blies een enorme windvlaag hem bijna van het vogelhuisje af en begonnen al zijn veertjes nog wilder te wapperen en overwon hij zijn angst. Hij sprong op het stokje dat aan het vogelhuisje zat en stak zijn kopje naar binnen. "Hallo! Is er iemand?" Nee, er was niemand. Seconden lang staarde hij door het gaatje en toen, heel voorzichtig, glipte hij naar binnen. Weg was het beestje. En net op tijd ook, want er kwam een enorme tak voorbij die tegen het huisje aan beukte. Er toen was er niets meer te zien. Het vogeltje zat verborgen voor alles en iedereen, veilig in de buik van het vogelhuisje. En toen na zo'n half uurtje en heel voorzichtig, verscheen zijn kopje weer uit het gat. Eerst het snaveltje, direct gevolgd door zijn kraalooogjes. Zou het al veilig zijn? Was de storm al voorbij?

Maar de wind was nog niet gaan liggen en de regen kwam nog steeds met bakken uit de hemel, dus verdween hij maar weer naar binnen. Totdat de zon eindelijk weer door de wolken brak. De laatste regendruppels hingen als schitterende kristallen aan het vogelhuisje. En daar was ook het snaveltje weer en het kopje met de kraalooogjes, Hij keek naar rechts, naar links... naar boven en naar beneden. Het was veilig. Heel voorzichtig wrong het beestje zich weer door het gaatje van het huisje, nam plaats op het stokje en keek tevreden en opgelucht om zich heen. Ik kon hem niet horen door het raam, maar volgens mij klonk er een lied van dank uit zijn kleine vogelkeeltje alvorens hij zijn vleugeltjes weer uitsloeg en in het blauwe luchtruim verdween.

De Here is een sterke toren, zijn naam is kracht. De rechtvaardige zal bij Hem zijn toevlucht zoeken en veilig zijn. *
Bij God vinden wij bescherming, Hij is onze kracht. In de moeilijkste omstandigheden bleek steeds weer dat Hij ons te hulp komt. Daarom kennen wij ook geen angst, al nam de aarde een andere positie in en al scheurden de bergen die op de zeebodem staan.*

SPREUKEN 18:10

PSALM 46:2,3

